

I.

Желѣзни струни.

Желѣзенъ духъ, — желѣзни струни! . . .
Краевѣковнитъ фъртуни
Не се исказватъ съ тихъ напѣвъ —
А съ вопли, грѣмъ, стenanъе, ревъ . . .

*
* * *

Псалмистътъ е и укротителъ
На чelовѣшки звѣрове, —
За туй и моя стихъ мѣстителъ
Ще бжде лютъ, на часове . . .

*
* * *

И често, въ мойто пѣснопѣнъе,
Ще се размѣсватъ зло сѣмнѣнъе,
Болезненъ смѣхъ, горчива сласть; —
Поетътъ е Екклісиястъ!

*
* * *

И нека хвѣрлѣжтъ върху мене
Туй старобитно обвиненъе:
„— Въ говѣръ ритмованъ крий се страсть!
„Пѣвецътъ е Иконокластъ! —“

II.

Сърцето и Умътъ.

Сърцето и Умътъ, въ борба вѣчновѣковна,
Дѣлѣжтъ члoвѣшкото злощастно сѣщество . . .
И чакъ когато лѣгнине въ ноцътa гробовна —
Отърваме се отъ това старинно зло . . .
Сърцето и Умътъ въ борба сѣ всевѣковна!

ИВРОДЕВЪ ИЛИЕ ПЕРНОВО